

Samuel Rutherford

Zwaard, ontwaakt!

Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, die Mijn metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen: sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden, maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. (Zacharia 13: 7-9)

Geliefden in de Heere.

Gelijk de kamerling, toen hij Jesaja 53 las, de vraag stelde: „Van wie zegt de Profeet dit, van zichzelf, of van iemand anders?” Zo mogen wij naar het lijden van Christus ondervragen. Het lijden van Christus was zo verwonderlijk, dat het Hem tot een verwondering voor de wereld maakte. Alsof iemand zeide: Wat zie ik daar? Iets dergelijks heb ik nooit gezien! Ik zie de Zoon van God, de Heere des levens, geheel verminkt in Zijn handen en voeten.

Er zijn drie redenen tot verwondering in het lijden van onze Heere.

1. Beschouw Zijn Persoon.
2. Vergelijk Hem met anderen.
3. Beschouw de wonderlijke wijze, waarop goedertierenheid en rechtvaardigheid worden opgehelderd.

1. Beschouw Zijn Persoon, en verwondert u, dat de Weg vermoeid wordt; de Sterkte zwak zou zijn; het Leven zou sterven; het Brood hongerig, en het Water dorstig zou zijn. Is dit niet een wonderlijke zaak? Een wonder, dat de Godheid in een personele vereniging met de Man van smarten verenigd is! Dat God, met Zijn Geest, een Mens in smart ondersteunt is niets, vergeleken met het geven van Zijn persoonlijk bestaan, om verenigd te worden met wonden, bloed, een vloek en schande! Dat de Godheid ademt, als één zijnde, Die leeft in en woont bij de Persoon, die te schande gemaakt wordt, vervloekt aan het kruis hangende, gestorven en begraven is, zie, dát is werkelijk een wonderlijk. Hier is God een vloek geworden, God is een schande gemaakt, en de Persoonlijkheid der Godheid steeds bij de schande en de vloek blijvende; nochtans nóch vervloekt, nóch beschaamd zijnde.

2. Vergelijkt Hem met anderen. Het was niets, te zien, dat Mozes bespot werd; dat Zacharia gedood is tussen de voorhof en het altaar, en dat velen van de oudvaders in stukken gescheurd zijn; maar dat Christus, dat GóD zo behandeld wordt, dat is wonderlijk! Het zou geen wonder

zijn als de hele wereld zou uitroepen: *o God, welke wonderen aanschouwen wij!* De hand, die de hemelen heeft uitgespannen, met nagelen doorboord! De voet van Hem, die op de sterren treedt, aan een hout genageld!

3. Welk mens of welke Engel zou hebben kunnen dromen over dit zeldzaam werk en deze wonderlijke weg naar de hemel? Dat de Rechtvaardigheid wilde, dat de Godmens zou lijden? Dit was een vrijwillig werk, dat God neerkwam om mensen zalig te maken; dat Hij niet behoefde te doen krachtens enige noodzakelijkheid der natuur. De vrije wil van God was boven en vóór deze vastgestelde en bepaalde wet der rechtvaardigheid. Uit Zijn vrij welbehagen ademt Hij goedheid, liefde, barmhartigheid en teder mededogen uit. Wat een verborgenheid! De oneindige God, lijdende voor ellendige mensen!

1ste toepassing.

Dan geeft hij, die weinig om de zonde geeft, ook weinig om God. De gewillige zondaar, die de zonde in zijn boezem neemt, is wreed voor zijn Maker. Indien Christus uw Man is, en u Zijn vrouw bent, dan heeft de zonde uw Man gedood. Zal de vrouw het mes liefhebben, dat haar man de hals heeft afgesneden? U zult zeggen: 'De vrouw heeft haar eigen man niet lief, indien zij een ander in haar schoot neemt, die haar eigen man tot de dood toe heeft achtervolgd, en geholpen om hem op de galeien te brengen'. Zouden dan de verlost des Heeren hun begeerlijkheden liefhebben, die Christus ter dood toe vervolgd, en Hem aan het kruis genageld hebben? Past dan op, dat u niet, door in de zonde voort te gaan, *amen* zegt op het storten van het bloed van Christus.

Hebt lief, en leert Christus liefhebben in Zijn lijden voor Zijn volk. O, de liefde Gods gaat alle kennis te boven! (Rom. 5 : 10) „Want indien wij vijanden zijnde met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij verzoend zijnde behouden worden door Zijn leven.” Christus legde de grondsteen en het fundament van Zijn liefde zeer diep, namelijk hier beneden op de aarde, in het graf, de schande, de vloek, de hel en de toorn Gods. Ja, in Zijn liefde maakt Hij al Zijn uitverkoren kinderen koningen en prinses Gode, en zij zullen met Hem heersen in alle eeuwigheid. O! wat zijn het dan grote dwazen, die geen koningen en prinses willen zijn! Maar helaas! dat de wereld altijd in onmin leeft met Christus en Zijn volgelingen, zoals er staat in Psalm 2 : 3: „Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen.” Toen Christus tot het Joodse volk kwam werden zij aan Hem geërgerd. Ik verzeker u, dat hij ver vooruit is, die niets op God heeft aan te merken; die Christus zo schoon en beminlijk vindt, dat hij geen vlek in Hem ziet, en Christus liefheeft zelfs wanneer Hij op hem schijnt te toornen.

Indien gevraagd wordt: *Was dat wel goed, dat Christus de Joden genade aanbod? Is het niet strijdig met rechtvaardigheid, dat genade wordt aangeboden aan hen, die genade met voeten treden?*

Dan is mijn antwoord:

1. Indien u de natuur en de ambten van Christus beschouwt, zult u zien, dat het Hem betaamde genade aan te bieden aan hen, die Hem in het aangezicht spogen. De natuur van de mens aangenomen hebbende, betaamde het Hem een hart vol van barmhartigheid aan te doen. Gods oneindige barmhartigheid in het tedere hart van Christus bond Hem, dat Hij niet kon weggaan en het huis van Zijn vriend verlaten; maar drong Hem nog te blijven en alle slagen aan te nemen, die Zijn vrienden Hem gaven. Een man heeft ontferming over zijn eerstgeborene; een vrouw over de vrucht van haar buik; een man over

zijn vrouw; een bloedverwant over zijn vriend, en een getrouwe koning over zijn volk. Maar Christus is oneindig, barmhartigheid treedt in Zijn natuur buiten haar oevers. Christus zeide tot de gerechtigheid: *Wacht totdat Ik Mijn bruid vrij*. Want gerechtigheid, zoals die aan ons is geopenbaard, is een besluit van God om zondaren te straffen; en de gerechtigheid zou op ons zijn aangevallen om ons te doden. Absalom zocht zijn vader te doden, maar David gaf aan de veldoverste en de officieren bevel zachtkens met de jongeling Absalom te handelen: handelt niet hard met mijn kind. Nu, barmhartigheid komt tot zondaars door Christus.

2. Beschouw het ambt van Christus als de stervende Christus. Onze Heere wilde nooit amen zeggen op onze weerspanningheid, noch weglopen en ons verlaten. Ook wilde Hij geen amen zeggen op de vloek der wet. De wet riep: *De dood over alle zondaren!* Christus als Middelaar zeide, om zo te zeggen: *Dat zij verre, Mijn Vader; Ik wil liever Mijn hartebloed geven eer dat gebeurt*. Hoe ging het toen verder? Zo: hoe onvriendelijker de wereld tegen Christus was, hoe vriendelijker Hij voor haar was; zij behandelden Hem ruw, Hij kuste hen en omhelsde ze in Zijn armen. Christus als Middelaar kwam en vernederde Zich om in het lemen huis te gaan, dat Hij, om zo te spreken, van de Joden leende, maar zij kwamen Hem in de deur tegemoet, vielen op Hem aan en sloegen Hem, en doorboorden beide Zijn handen en Zijn voeten.
3. En wat het liefelijkst van alles is: Op welke voorwaarden sloot Christus de overeenkomst met Zijn Vader? Hem werd geboden te sterven, maar niet voortdurend. Hij gaf hieraan Zijn toestemming en zeide: 'Ik zal sterven, en Ik zal het van harte doen, Ik zal hen in Mijn beide armen nemen, om ze uit de hel en uit hun ellendige zware arbeid op te heffen'. Onze Heere zegt: 'Al zijn zij voor Mij zo slecht als duivels, Ik zal voor hen zo goed zijn als God.'

2^e toepassing.

Dan is dit een bestraffing voor hen, die naar een reden zoeken waarom Christus voor hen stierf. O, zeggen zij: *ik ben een verhard schepsel; zo opstandig, dat Christus nooit voor mij zou sterven!* Wel dan, meent u dat Christus om loon gestorven is? Wilt u van Christus een Paapse God maken, die alleen voor zondaren stierf, omdat Hij er iets goeds van verwachtte? Voordat Christus uit de hemel kwam wist Hij hoe slecht het voor Hem zou aflopen, en zeide: 'Laten Mijn vrienden Mij doden, Ik zal uit liefde tot hen sterven.' Zie dan, norske ondankbare wereld, hoe Christus uw zielen heeft aangegrepen, en ze vasthield, en ze niet wilde loslaten. Het is dan ook een schande voor ons, als wij Hem niet aangrijpen. Deze goedertierenheid van de Middelaar heeft ons allen met schaamte aan de deur doen staan; wij zijn voor eeuwig beschaamd, als wij Christus niet aannemen, Die zoveel lust heeft ons aan te nemen. Komt dan tot uzelf en strijdt niet langer tegen Hem. Zeg: 'Wee mijner, dat mijn Heere mij gekust heeft, en dat ik Hem zo slecht heb behandeld!' Indien dit ons hart niet beweegt en het week maakt uit liefde tot Christus, zal God het geheel aan stukken breken, en het zal nooit weer geheeld worden. O, mijn vrienden, Christus kreeg nooit een goede ontvangst van Zijn vrienden: (Joh. 1 : 11) „Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.” Het huis Israëls kruisigde Hem; de dochteren Jeruzalems 'wekten Hem op, voordat het Hem luste.' De heersers en leraars van de kerk, en de belijders zijn de verraders, die Christus verkopen, en dat wel de mensen, die voorwenden, dat zij Zijn vrienden zijn. Het is schande als men een vriend bedriegt en vals behandelt, veel minder moeten wij bedrieglijk handelen met Christus. Bent u een belijder en in de kerk? Wees trouw aan Christus en staat voor Zijn zaak.

Zwaard, ontwaakt tegen Mijn Herder.

De Heere spreekt het zwaard aan alsof het oren had, en lag te slapen. (Ezech. 14 : 17). Als ik het zwaard breng over datzelfde land, en zeg: „Zwaard, ga door, door dat land, zodat Ik daarvan uitroeie mensen en beesten....” Hij sprak tot het zwaard, alsof het een bode was, die oren had, die Hij met een boodschap zond. Wij moesten bevreesd zijn om de Heere te vertoornen, die er zovelen aan Zijn zijde heeft. De voorzienigheid en de gerechtigheid hebben veel vrienden, en de goedertierenheid heeft veel dienstknechten. Indien God zegt: *Zwaard, ga naar Duitsland, ga door Schotland, ga door Nederland*, durft het zijn roeping niet verzuimen. De voorzienigheid Gods heeft een heimelijke aandrang op al de schepselen. Als God zegt: ‘Sta op, pestilentie en grijp hen aan; ontwaakt duivels, komt hierheen, gesnedene beelden, en trekt op Schotland aan; kom hier, hoer van Rome, sla Schotland, en maak het tot een woning der draken’, dan moeten zij gehoorzamen. Hij gebiedt het zwaard te ontwaken tegen Zijn Zoon, tegen de Herder Christus, omdat Hij naar de bepaalde raad Gods moest gedood worden. Er zijn twee liefelijke redenen waarom Hij het zwaard doet ontwaken tegen Christus.

1. Omdat het noodzakelijk was, dat het zwaard een poosje sliep, totdat de twaalf uren van de dag van Christus voorbij waren. Hij zegt: „Ik moet heden en morgen werken, en ten derden dage word Ik voleindigd.” Zolang als Christus de wereld moet onderwijzen door het Evangelie, en Hij zaad had te zaaien en zielen te bekeren, zolang sliep het zwaard. Want Zijn Vader gaf Hem een tijd om Zijn vrouw te vrijen, en o! onze Heere versnelde Zijn tijd en haastte zich, voordat het zwaard tegen Hem ontwaakte.

2. Het zwaard moest slapen totdat de betaaldag kwam, en toen ontwaakte het zwaard, want God wil voor de betaling geen uur uitstel verlenen; en dat was een zwarte en sombere ure voor Christus. Hij kreeg geen twee dagvaardingen, met uitstel van tijd, maar Hij moest op de eerste dag verschijnen, en op de eerste dagvaarding voldoen. Daarom zeide Hij, toen Hij de rechtvaardigheid Gods volkomen moest bevredigen, en daar het een ure was waarin het zwaard ontwaakte, (want God wilde het dieet niet langer dan een dag laten duren, noch de verplichting van Christus vernieuwen): (Joh. 12: 24) „Nu is Mijn ziel ontroerd; en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure.” Christus begeerde zulks niet; maar wegens de liefde, die Hij tot ons had, verblijdde Hij zich in die dag en was gewillig de schuld te betalen. Hij had het volle bedrag gereed: (Joh. 17 : 19) „Ik heilig Mijzelf voor hen.” Hij maakte Zijn ziel en Zijn lichaam gereed voor het vuur, om als een offerande voor de mens op het altaar des kruises verbrand te worden; en omdat Hij geen lust had het te ontlopen, was Hij met Zijn ganse hart gewillig te lijden; daarom zeide Hij: (Joh. XIV : 31) „Staat op, laat ons van hier gaan.” Hij ging naar die plaats waar Hij wist, dat zij Hem zouden gevangen nemen, en Hij ging gewillig in de gevangenis voor de schuld. Hij was als een eerlijk man, die vastbesloten is zijn schuld te betalen, en die er naar verlangt het geld uit te betalen, en een kwijtbrief te ontvangen. O! Christus verlangde er naar een kwitantie in handen te hebben voor Zichzelf en Zijn erfgenamen, hen, wier zaken Hem waren toegewezen om die te vereffenen.

Hier wordt ons geleerd onze tijd, onze twaalf uren tijds, evenals Christus dat deed, goed te gebruiken. In de stervensure, toen Hij opgeroepen werd, had Hij niets meer te doen; laat ons ook bereid zijn als onze ure komt, opdat de dood en het oordeel ons niet doen ontwaken. Het is dan een ongeschikte tijd om te slapen, als de rechter voor de deur staat. Wanneer wij het geruis van de voeten des Heeren horen, Die in toorn tegen het land optrekt, is het geen tijd voor ons om ons hoofd neer te leggen, en te zeggen: „Ziel, neem rust.” En toch zal men dikwijls zien, wanneer God het zwaard oproept om tegen een land te ontwaken, dat het middernacht is bij de mensen, die daarin zijn; dan slapen zij, en het is de vreselijkste dood van

alle, in de slaap en onbereid te sterven, in die staat gedood te worden en de eeuwigheid in te gaan in een nachtdroom, wanneer wij niet weten waar wij heen gaan.

Zwaard ontwaak; sla die Herder.

Spaar die Man in het minst niet! Gerechtigheid, spaar Hem niet; vloek der wet, spaar Hem niet; mensen en duivels, haalt uw hart aan Hem op! Dit, God van Christus te horen zeggen, was een wonder der wereld! O zon, verberg u, verberg uw aangezicht! O hemelen, trekt een masker van duisternis aan! O engelen, daalt neder en droogt het zweet van Hem af! O aarde, beef! O graven, word geopend! O rotsen, scheur! Dwazen spotten met de zonde, en lachen er om, maar Christus weende, toen Hij er voor voldeed.

Ontwaak tegen de Man, Die Mijn metgezel is.

Christus, Die de Vader evengelisk is, het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creaturen" (Col. 1 : 15), de nauwkeurige uitdrukking van Zijn Persoon, is de Man, die bij God staat. Hij is altijd bereid om Zijn werk te doen en voor ons te lopen overal waarheen de Heere het Hem gebiedt.

Leert hieruit, dat Christus van nature het afschijnsel van Gods heerlijkheid, „het uitgedrukte beeld Zijner Zelfstandigheid” is (Hebr. 1 : 3). Wij zien, dat het ijzer waarmede men stempelt in elk opzicht de afdruk daarvan achterlaat; zo ook bracht de Heere van eeuwigheid een ander voort, aan Hem gelijk, de Tweede Persoon van de Drieëenheid, met diezelfde heerlijke Godheid gestempeld, met al de wezenlijke eigenschappen, die in de Vader zijn. „Gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf. Gelijk allen de Vader eren, zo moeten zij ook de Zoon eren.”

Het afschijnsel van Gods heerlijkheid is een groot woord, een zeldzame en grote verborgenheid. Het helder schijnsel, dat van de zon komt is niet een andere zon, ook is niet de schitterende helderheid van een edelgesteente een andere steen. Zo ook is het hier met Hem, omdat alles God is, wat in God is, en er niets in Hem is dan wat in Zijn natuur is. Daarom is de rijkdom en stralen van oneindige heerlijkheid, en die zelfstandige schitterende heerlijkheid en schoonheid, die in God is, God Zelf en dezelfde God met de Vader. Alleen deze wezenlijke schittering van Gods heerlijkheid heeft een bestaan in Zichzelf, om die een Persoon te doen zijn, onderscheiden van de Vader. Daarom is Christus God, en in alles evengelisk met God, dragende het wezenlijke stempel en karakter van de Godheid. Dit heerlijk Beeld nu van alle eeuwigheid de verlustiging des Heeren zijnde, wilde Hij Hem niet alleen genieten, maar Hij gaf, als het ware, een afschrift van de Godheid in druk, op het vlees en bloed van de mens, toen het Woord vlees werd, opdat wij deze Gelijke en Metgezel van God, als onze gelijke en Metgezel zouden aanmerken. Ziet dan de waardigheid van de uitverkorenen in Christus, dat God en zij één gemaakt zijn, één gemaakt op zulk een wijze, dat Hij (om zo te zeggen) Zijn eigen Zoon tussen Zichzelf en ons verdeelde. Neemt Hem dan aan, neemt Hem dan met Gods zegen aan; God gaf Hem u met goedwilligheid, neemt u Hem dan van harte en met goedwilligheid aan.

Sla die Herder.

Sla Christus, en de apostelen zullen geërgerd worden, vlieden en Hem verlaten. Hier is een bevel aan het zwaard, om op Christus aan te vallen. Gods Metgezel en de overste Herder, namelijk Christus, wordt voor de zonden van mensen voor de Rechter geroepen. Waarom moest dit geschieden? Wij zouden voor eeuwig geslagen en veroordeeld zijn, had niet de Heere Zijn eigen Zoon geslagen en veroordeeld. Hier neemt God de offerande van Zijn Zoon aan, en

Hij laat ons vrij uit gaan. Hij wist, dat Zijn Zoon de slagen het best zou dragen. Waarom moest Christus geslagen worden? Hij kwam slechts onder de schuld; had Hij dan niet vrijgelaten kunnen worden? Nee, nee, aangezien Hij onder de schuld kwam, betaamde het Hem te betalen. De gerechtigheid wilde Hem niet loslaten, maar sloeg Hem zó, dat de ziel des Heeren daardoor uit Zijn lichaam werd geslagen. U die in de zonde leeft, bent u niet bevreesd, wanneer de God der ere zulk een slag kreeg? Wij maken er maar spel van, maar Gods zwaard gaat door vlees en been, door ziel en lichaam. Hoedt u voor een slag van het zwaard uit de hand der gerechtigheid; want als u die krijgt zult u het nooit weer te boven komen. U zult evenals Moab een gebroken en verminkte pot zijn, en de dag vervloeken in welke u geboren zijt (Jer. 20 : 15). „Hij heeft mij toegemuurd, dat ik er niet uitgaan kan. Hij heeft mijn koperen boeien verzwaard” (Klaagl. 3: 7).

En de schapen zullen verstrooid worden.

Dat is, de discipelen zullen van vrees op de vlucht gaan, en op het lijden van Christus verschrikt worden en vallen. Omdat zij dachten, dat Hij een aardse koning zou worden, en hen voorname mensen in de wereld zou maken, bedrogen zij zich daarin allen; want Hij kwam niet om een aards koninkrijk op te richten, maar om slagen te krijgen.

Leer hieruit: Het geloof van de apostelen kreeg een knak, toen Christus gevangen werd genomen; het brak bijna de rug. Zij waren op het punt alle verwachting van Christus te laten varen, en hem niet langer voor de Verlosser van de kinderen Israëls te houden. O wat krijgen Gods kinderen op hun weg naar de hemel veel tegenslag! Gods volk heeft veel zware beproevingen het hoofd te bieden. Het staat er veelmaals zo met hen voor, dat zij niet weten, wat zij zullen doen. Wat konden de discipelen nu anders denken, dan dat Christus en zij nu gescheiden waren om elkaar nooit weer te ontmoeten? (Job. 13 : 24) „Waarom verbergt Gij Uw aangezicht en houdt mij voor Uw vijand?”

Christus, de ware Erfgenaam, werd tot die vraag gebracht: Wat moet Ik doen? „Nu is” zegt Hij, „Mijn ziel ontroerd; en wat zal Ik zeggen?” Maar Hij twijfelde nooit, hoewel Hij tot sterke roepingen en tranen werd gebracht. Ik beschouw de heiligen op hun weg naar de hemel als onbezonnen kinderen, die menigmaal vallen en tweemaal daags hun aangezicht bezeren. God zal hun zoveel tegenslag geven en hen zo onder de verzoeken doen vallen, dat hun ogen draaien, hun handen verslappen, en hun harten bezwijken zullen, zodat het maar een haarbreed scheelt, of zij laten hun hoop op God los. Het geloof gaat als het ware door vuur en water naar de hemel, óf, evenals een soldaat, die door het kamp van de vijand gaat, deze loopt met een speer op hem toe, gene schiet een geweer op hem leeg; de ene doorsteekt hem de arm of de dij met z'n zwaard, een ander heeft hem bijna van zijn paard afgeworpen, en hij moet zich bijkans overgeven; maar hij geeft zijn paard de sporen en brengt het er nog levend af. Zo ook zal de Christenstrijder, hoe dikwijls hij ook in gevaar van zijn leven is, er tenslotte als overwinnaar uit komen.

Dit kan tot vertroosting dienen van allen, die onder verzoeken verkeren, en neergebogen zijn vanwege hun smartelijke zonden. U roept soms uit: *Nee, maar God heeft mij niet lief; ik twijfel dikwijls of de doden zullen opstaan, of er een hemel is, en wat dies meer zij.* Dit zijn tegenslagen, maar vreest niet, geeft het niet op, het zal alles goed uitkomen. Het geloof moet niet handelen als zulke dwazen, die zich door de verzoeken onder de wet laten brengen. Het ware geloof is een kruid, dat het best groeit in de winter.

Wanneer de discipelen in de boze dag Christus verlaten, moet u er u niet over verwonderen, als u ziet, dat velen door de verzoeken worden weggeblazen. Zolang Christus schoon weer heeft en de schare met broden spijzigt, zoeken zij Hem en willen Hem Koning maken, maar wanneer de omstandigheden veranderen, en de lucht in het westen donker wordt, en er winterweer komt; o! dan, wat doen zij dan? Dan keren zij zich allen om en vlieden. Ja, Christus is in een dag van beproeving (als ik de vergelijking mag gebruiken) als een oud verteerd duivenhok, de duiven vliegen weg, en er blijft niets in over dan oude nesten. Evenzo is het, wanneer Christus iets heeft te doen; dan blijken velen van Zijn vrienden zwak te zijn, en gaan terug, en velen vallen en verloochenen Hem: „Wilt gijlieden ook niet weggaan? zeide Hij tot de twaalven.” Velen trouwen Christus, evenals sommige mannen rijke vrouwen; zij trouwen niet haar, maar haar rijkdommen, en wanneer zij haar rijkdommen hebben gekregen, dan zijn hun genegenheden elders en de vrouwen worden licht geacht; zo is het dikwijls gebeurd. Wanneer de zaak van Christus ter sprake kwam, dan dulden de regeerders van dit land, dat Christus en Zijn zaak verongelijkt werden, en velen van hen gingen achteraf staan; maar Hij heeft de mot in de beurzen van velen hunner doen komen, en zij werden daardoor wormstekig. Toen de tempel van onze Heere gemeten werd, duldden zij, dat bedriegers en schurken vele bunders land van Hem hebben afgenomen, en zo kreeg Christus niet Zijn ganse gebied. Zij zien maar weinig, die niet zien, dat God hierom, of sinds die tijd, uitgestrekte landerijen van hen heeft afgenomen, en dit ook nu nog doet: want zij hadden hoge titels in hun beurzen gedaan.

„Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.”

Christus bewaarde het geloof van de kleinen toen zij in de zeef des satans waren, en bad de Vader, dat hun geloof niet zou ophouden. Dat Christus Zijn hand tot hen wendde was veel; hoewel Hij hun een tegenslag had gegeven, nochtans wilde Hij hen daarop weer opheffen. Hij had verstrooid, maar Hij wilde hen weer vergaderen. Hij had hen verlaten, maar Hij wilde weer tot hen terugkeren.

Ik herinner mij een geschiedenis van iemand, die een geliefde vriend ging bezoeken, die juist toen hij bij hem kwam, met een vijand in gevecht was, en op het punt van overwonnen te worden; waarop hij toesprong en hem hielp, en hem uit de hand van zijn vijand verlost. Christus zag dat de discipelen op het punt waren van door de verzoeking overwonnen en overmeesterd te worden. Hij zag, dat zij, als Hij niet hielp, doorschoten zouden worden, en daarom kwam Hij als een derde Man, en hielp hen. Daaruit kunt u het voorrecht zien van de kinderen Gods, als zij onder moeite of zware zonde zijn. God helpt hen, zodat zij niet alleen strijden. Indien u van God bent, is in al uw strijden Christus als een derde Man met u. Als u op het punt staat van door afvalligheid overwonnen te worden, zal Hij, als u de Zijne zijt, u drie dingen verlenen, die niemand dan de kinderen krijgen.

1. Veronderstelt, dat het schijnt alsof God hen wil verloochenen, nochtans zullen zij Hem niet verloochenen. Mij dunkt, zij zijn als grootmoedige erfgenamen; al rust er duizenden schuld op hun landerijen, toch zullen zij ze nooit verkopen zonder het beding, dat zij na de dood van de koper weer aan de familie toevallen, want anders zouden zij alles kwijtraken. Indien zij toezicht en uitzicht op het grondbezit loslaten, dan verliezen zij het landhuis ook. Zo is het ook met Gods kinderen gelegen, die onder vreeze verkeren vanwege de zonden; wanneer, naar hun bevassing, hun deel aan Christus verhypotheekt of verpand is, en er duizenden schuld op staat, toch durven zij van hun deel aan Hem geen afstand doen. Ik wil, dat u ook zo doet. Gods kinderen zijn met vele zonden bezet, maar ik bid u, verkoop uw recht op Christus niet; want als u het doet is de duivel dadelijk bij u, om u te

beschuldigen, dat u Christus hebt losgelaten. Maar al zijn uw zonden nog zo vele, houdt dit vast, dat u een kind van God zijt, en Christus zal de erfenis lossen en alles vrijmaken. David zeide, dat hij was verstoten, en toch bad hij alsof hij dacht, dat het niet zo was: (Ps. 31 : 23) „Ik zeide wel in mijn haasten: ik ben afgesneden van voor Uw ogen; dan nog hoordet Gij de stem mijner smekingen als ik tot U riep.” Wij zien daar, dat hij meende uitgestoten te zijn, en toch bad en riep hij, en kon hij zich niet stillhouden; dit geeft ons te kennen, dat hij zijn Heere geen stuk had betekend, dat hij van alles afstand had gedaan.

2. God geeft aan Zijn verstrooide kleinen een geheiligde natuur. Tegenstaande tegen de zonde roept het vernieuwde deel als een vriend van Christus altijd uit: ‘Ik stem niet voor hetgeen tegen Christus, en dat is ook tegen mij; ik zal er nooit amen op zeggen. Ik betuig in Gods Naam, dat ik die en alle andere zonden haat.’ Christus heeft een advocaat in uw ziel om voor Hem te pleiten.
3. Als Gods kinderen Christus schijnen losgelaten te hebben, dan is dit in hen, dat zij Hem begerig zullen achterna kijken; over hun schouders heen zullen zij naar Hem omzien, met een „Wee mij! O, dat ik weer bij Hem terug was!” Zo kwamen de discipelen, nadat zij van Hem gevloten waren, op de derde dag naar het graf om hun Heere te zoeken. Leert dan onder de verzoeken Christus aan uw zijde te houden en het werk niet alleen aan te vatten, opdat u niet, wanneer u tegen de verzoeken worstelt, u als een lafaard gedraagt. Onttrekt u aan de grepen van de zonde en de duivel, en brengt ze bij Christus, en Hij zal maken, dat zij er hun bekomst van krijgen. En schijnt het soms, dat Hij overwonnen zal worden, laat dat maar aan Hem over. Hij, die het zijn vijanden gaarne zou willen vergelden, zal, als hij met de koning bevriend is, middelen aanwenden om een proces tussen hen en de koning te verwekken, en dan zal de koning hem van hen ontslaan.

De twee delen zullen uitgeroeid worden, en de geest geven, maar het derde deel zal daarin overblijven.

Om het doden van Christus, en de verachting van het Evangelie zal het land verdeeld worden. Leert hieruit, Schotland, want ik kan mij niet ophouden om over de lering uit te wijden, leert gebruik van Christus te maken. Bent u niet meer aan God verplicht dan Zijn geliefd volk de Joden, de eerste Bruid des Heeren, de huisvrouw Zijner jeugd? De zwaarste slag, die ooit aan een land wordt gegeven, is een slag wegens het verwerpen van Christus en het Evangelie. Neemt het van voor Mijn ogen weg: (Jer. 15 : 2) „Wie ter dood, ter dood; en wie ten zwaarde, ten zwaarde; en wie ten honger, ten honger; en wie ter gevangenis, ter gevangenis. (Kap. 11 : 13, 14, 15) „Omdat zij Mijn wet hebben verlaten, en hebben gewandeld naar het goeddunken huns harten, en naar de Baäls, Ziet, Ik zal dit volk spijzen met alsem, en Ik zal hen drenken met gallewater.” Wegens onderdrukking: (Amos 8 : 7) „De Heere heeft gezworen bij Jacobs heerlijkheid; zo Ik alle hun werken in eeuwigheid zal vergeten!” En wegens ijdelheid, zie de strafaankondiging in Jesaja 3.

Wanneer de werkers der ongerechtigheid uit dit leven worden weggenomen, wordt het een *uitroeien* of een *afgesneden* worden genoemd; maar dat wordt niet van de Godvrezenden gezegd: (Jes. 57 : 1) „De weldadige lieden worden weggeraapt.” God neemt de weldadige lieden evenals kinderen in Zijn armen weg; maar de goddelozen houdt Hij af als de bomen des velds, en roeit ze met wortel en al uit. (Zef. 2 : 4) „Asdod zal men in de middag verdrijven”, evenals het vee uit een korenveld, „en Ekron zal uitgeworteld worden.” God zendt het zwaard, hongersnood en pestilentie, als zovele honden, tegen de goddelozen om ze te vernielen. Maar Hij behoeft daarmee de Godvrezenden niet achterna te jagen, noch die te dagvaarden, want zij gaan gewillig. Jozua zegt: „Ziet, ik ga heden in de weg der ganse aarde.” Een goede voorbereiding, voordat de toorn Gods komt om ons uit te roeien, is vrede met Hem te maken.

O het is goed onder Hem gebogen te liggen. Er zijn sommigen, die de koning, wanneer hij ze voor het gericht roept, geen dagvaarding zendt, maar die hij met zijn eigen hand schrijft. In Ezechiël 8 zegt Hij in vier verschillende plaatsen de afgodendienaars het oordeel aan. Maar in hoofdstuk 9 roept Hij hen op om het oordeel te zien.

Maar hoe krijgt Christus Zijn derde deel? Hij moet voor hen strijden, en een vuur aansteken en hen daarin werpen, voordat Hij ze krijgt. Hij trekt het zwaard, steekt een vuur aan, en werpt hen in de smeltkroes, en daar vrijt Hij Zijn vrouw. Nu is er geen andere overste Christus gelijk; vele krijgsoversten nemen steden in zonder er een zwaard voor te trekken, die zich gewillig overgeven; maar Christus heeft nooit een stad ingenomen, noch een volk gekregen, dan met een sterke hand en een uitgestrekte arm. Hij is als een Krijgsoverste, die op Zijn zwaard leeft. De roede, het zwaard, het vuur, en het duwen, en trekken, en bestormen van de consciëntie worden aangewend, en nóg houden zij stand. Zie Hoséa 6 : 4-7.

God heeft hier een Kerk, maar Hij kan zijn derde deel niet van de overigen afgescheiden krijgen, dan door zwaardslagen. Het is van het hoogste belang, dat Hij de overwinning behaalt! Hij moet de plaatsen eerst met dode lichamen vullen (Ps. 110 : 6). Eer het derde deel, dat de Heere in dit land zal hebben, is zoals Hij het wil hebben, zal Hij de twist van het verbond te vuur en te zwaard bepleiten. 'Ik heb u in het vuur gekeurd; Ik heb Mijn hart op u gezet, en eer u de Mijne kon zijn, werd u in de smeltkroes geworpen.' Hij zal u louteren gelijk men zilver loutert. Al zou het huis verbranden, God zal voor het zilver en de juwelen zorgen, voor de Godvrezenden, die Hij in Zijn schatkamer vergadert. Er zijn twee soorten metaal, die onze Heere niet in de schatkamer zal toelaten.

1. Te licht, bewerkt metaal. Het bewerkte zilver, dat het gewicht niet kan houden, is het geld, dat God weigert. Zo wordt van de koning van Babel gezegd: „Gij zijt in weegschalen gewogen, en gij zijt te licht bevonden.” Opgeblazen, lichte en slappe mensen worden in Gods weegschaal te licht bevonden; wanneer God Zijn hand op hen legt kunnen zij geen aanraking uitstaan, maar zij breken onder Zijn handen aan stukken. Zij kunnen geen moeite verdragen, maar zij smelten in het vuur, en zijn na een instorting erger dan tevoren. God werpt dezulken weg. Zie daarom, dat u de twee wichten kunt houden, die God zoekt; ik bedoel, beantwoordt aan uw belijdenis. Wanneer u gewogen wordt, zal de weegschaal u beter toetsen dan het oog. Gods gewichten zullen beproeven of u ware genade hebt.

2. Hij werpt het schuim, het tin en het koper weg, en zal die geen plaats in Zijn schatkamer geven; hetzij het verguld of gewassen koper is, en zal het in een zak doen, afgescheiden van het goud. God zal zien wat enkel koper is. Goud is goud; onderzoekt dan elk voor uzelf van welk metaal u bent, want God steekt in dit land een vuur aan om ons te beproeven, en wanneer God gaat beproeven zullen wij zien wie verbrandt en wie in het vuur schittert (Ezech. 22 vers 18-22). Velen zullen goud schijnen te zijn, die toch in werkelijkheid maar verguld koper zijn; zij zien er uit als goud, zij blinken en zijn geel van kleur, maar wanneer zij in het vuur worden geworpen, gaat het verguldsel er af, en er komt niets uit dan schuim. Demas en Achitofel waren van koper; een kleine slag met de hamer deed hen aan stukken breken, en de duivel kwam de stukken oprapen. Jozef bleef staan in een verzoeking tot begeerlijkheid en zwichtte niet. U hebt wel een hoge belijdenis, maar bent niet als Jozef, die zei: „Hoe zou ik dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God?” Neemt uw plaats in, trekt uw kleren aan, wees bereid: de dag der beproeving is nabij. God heeft Zijn weegschaal opgenomen om u te wegen. Zie wat u ontbreekt en loopt naar de goudmijn van Christus en haalt het daar. Zie dat u in Christus bent, en wanneer Christus en u samen in de

weegschaal gelegd worden, zullen u en Hij goed wicht houden. Zijn gerechtigheid zal met u gewogen worden, en dat is geen licht metaal.

Het zal Mijn naam aanroepen, en Ik zal het verhoren.

Ziet dan, dat dit de weg is om leniging van moeiten en verzoeken te verkrijgen, wanneer u daarmee bezocht wordt. Roept God aan in den gebede en u zult barmhartigheid verkrijgen. Zo brengt het vuur tenslotte goedertierenheid aan de dag, en het gebed in het vuur is een van die lieflijke geuren, die Gods specerijen van zich geven. In het vuur stijgt de rook van het gebed, het zuchten en het kermen, ten hemel op. Zie dan wat de moeite voortbrengt. Het is niet ongelijk aan wat wij in Rom. 5 : 3, 4 en 5 lezen: „Wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt; en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop; en de hoop beschaamt niet.” Wij zouden niet half zoveel boodschappen aan de Heere hebben, als wij geen moeite hadden. Een verdrukte gemeente is een biddende gemeente, en wij behoeven niet bang te zijn voor een biddende gemeente, als wij het zover konden brengen.

Vraagt u: Waarom beproeft de Heere Zijn kinderen zo zwaar? Dan antwoord ik: Omdat zij zo traag zijn in het bidden. God krijgt door de gewone schone middelen niet die aanbidding door het gebed, die men Hem verschuldigd is. Hij gebruikt de wet tegen ons, en zegt: ‘in elke goedertierenheid, die Ik hen zal bewijzen, zullen zij het besef van Mijn goedgunstigheid hebben.’

Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, en het zal zeggen: De Heere is mijn God.

Er is, als wij het zo mogen uitdrukken, een de hand geven aan beide zijden. Daar zegt God, dat Hij aan Zijn volk verwant is, en zij zeggen, dat zij aan Hem verwant zijn. Hij grijpt hen aan, en zij kleven Hem aan. Hij heeft lief en zij hebben Hem lief. Liefdebetrekking tussen God en Zijn volk is nooit aan een zijde, zij is aan beide zijden, hoewel, zij moet van God beginnen. Liefde is geen kruid, dat met de wortel naar boven en met de top naar beneden groeit. Ze groeit niet op tot, maar daalt af van God, en haar stralen schieten weer tot Hem op.

- Zie deze ontmoeting ons voorgesteld in Hooglied 1 : 4. Daar zegt de Kerk: „Trek mij.” Zij vraagt Christus haar te trekken. Dan antwoordt Christus: (Hoogl. 2 : 10) „Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom.” Hij zoekt haar, en zij zoekt Hem."
- Zij zegt: (hfst. 1 : 7) „Zeg mij aan, Gij, Die mijn ziel lief heeft, waar Gij de kudde legert." Ik wil zijn waar U woont, ik wil zijn waar U bent. Christus zoekt u in het Sacrament, zoekt Hem daar ook. En al zou de duivel het tegenovergestelde zeggen, dáár zult u Hem ontmoeten.
- Zij zegt: (Kap. 3 : 3) „Hebt u Dien gezien, Die mijn ziel liefheeft?" Hij zegt: (kap. 4 : 8) „Bij Mij van den Libanon af." Hij roept haar.
- Zij zegt: (kap. 1 : 4) „Wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn!" Hij zegt: (kap. 4 : 10) „Hoeveel beter is Uw uitnemende liefde dan wijn!"
- Zij noemt Hem (kap. 5 : 10) „blank en rood, Die de banier draagt boven tienduizend. Hij noemt haar (kap. 2 : 10) „Mijn vriendin, Mijn schone."

Laat Zijn liefde een ontmoeting van u hebben. Hij heeft zich door de dood en de hel heen gevochten, om u te vinden; zoek Hem ook door alle moeiten heen. Hij heeft u duur gekocht.

Zegt u: o, dat ik Hem kon kopen, en alles geven wat ik had, of voor Hem kon doen!

Antwoord. Er kan op geen andere wijze een gezegend huwelijk zijn. Hebt u Christus niet hartelijk lief? Zou u voor Hem niet willen lijden en sterven, gelijk Hij voor u geleden heeft en

gestorven is? Als het zo niet is dan is het geen huwelijksliefde, dan is het maar een geveinsde liefde.

Nu, Christus biedt u heden Zijn liefde aan. Wilt u het aanbod niet aannemen, en wilt u niets weer teruggeven? Ik houd niet van die vriendelijkheid waarin geen geven en nemen, geen ontlenen en lenen tussen Christus en u is. Moge de Heere HEERE u overreden het aanbod te omhelzen, en de toevlucht te nemen tot de beminnelijke Christus Jezus, de heerlijke Plant van Naam. Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. Amen.